

[N. Chr. Christensen.]

økonomisk rækkevidde, og som er truffet, efter at man i det udvalg, der havde med sagen at gøre, har drøftet sagen fra alle synspunkter og ud fra saglige hensyn er kommet til det resultat, som rigsdagens flertal gik ind for.

Det forbavser mig derfor, at det konservative folkeparti nu fører denne sag frem, når regeringen efter at have foretaget sine undersøgelser ikke har ment, at der var nye momenter, som kunne berettige til omstødelse af den engang vedtagne lov, og det forbavser mig i særdeleshed, fordi den ordfører, det konservative folkeparti har for det foreliggende forslag, det ærede medlem hr. Fibiger, selv var leder af udvalgsarbejdet, som sluttede for godt og vel 2 år siden, og derunder naturligvis som arbejdets leder må have taget saglige hensyn; og uanset hvilket standpunkt man ellers måtte have, må man erkende, at rigsdagen endte undersøgelsen med en afstemning, der gav et flertal for Brønderslev.

Jeg har naturligvis også med interesse læst den henvendelse, som lægerne har tilstillet rigsdagen, og jeg er af den opfattelse, at hvis der i denne henvendelse virkelig var tungt vejende saglige argumenter, som kunne bidrage til på sagligt grundlag at omstøde den engang truffne beslutning, så måtte sagen naturligvis tages op. Men jeg kan med min bedste overbevisning ikke se, at der i henvendelsen er fremkommet noget nyt. De synspunkter, der stilles op her, havde vi også til behandling i udvalget, og det fremgår da også af henvendelsen, at man også i lægekredse er klar over, at det er et noget usædvanligt skridt, der her foretages. Der findes nemlig optryk af en artikel, der er skrevet i „Ugeskrift for Læger“ den 15. december 1949. Af denne artikel vil jeg gerne med den højtærede formands tilladelse oplæse et kort citat. Artiklen indleder med de ganske rigtige ord:

„Når i en demokratisk stat et anliggende er bragt til afgørelse ved lov, må afgørelsen i almindelighed betragtes som definitiv“,

og længere nede i artiklen hedder det:

„Ingen kan have interesse af, at rigsdagens tid spildes ved, at der tygges drøv på afgjorte sager, eller at dens præstige rokkes ved utidig genoptagelse af samvit-

tighedsfuldt behandlede og afsluttede sager“.

Lægeorganet vil altså i hvert fald ikke give udtryk for, at sagen ikke har været samvittighedsfuldt og sagligt behandlet. Men længere nede i artiklen kommer forfatteren til den opfattelse, at man måske alligevel kan tage sagen op til behandling, da der er sket nye ting indenfor lægevidenskaben i den tid, der er gået, efter at sagen fandt sin afslutning. Og det er det spørgsmål, jeg har prøvet på at undersøge: Er der virkelig sket noget nyt? Når man læser henvendelsen fra Den almindelige danske Lægeforening til den højtærede indenrigsminister, vil man se, at den giver udtryk for, at der i de senere år — i de senere år — er sket adskilligt, der underbygger betænkkeligheder, som man havde allerede i 1947, og navnlig fremhæver man nødvendigheden af samarbejde med speciallæger, Røntgenundersøgelser af hjernen og dens hulrum, malariabehandling, operationer på hjernen o. s. v., o. s. v. Det er de ting, der nævnes; men nøjagtig de samme ting havde vi fremme i udvalget i 1947, og det fremgår da heller ikke af henvendelsen, at det nye er sket efter 1947. Der står, at det er sket i de senere år, og det er naturligvis rigtigt, at der er sket glædelige fremskridt med hensyn til sindslidelsers behandling herhjemme, men disse ting drøftede vi som sagt også dengang.

Det, der derfor — synes jeg — må blive afgørende, i hvert tilfælde i allerhøjeste grad spille med ind under overvejelserne, er, om Brønderslev sygehus, som ligger i nærheden af det hospital for sindslidelser, der skal rejses, er i stand til at yde den hjælp, som man anser det for nødvendigt at kunne få udefra.

Da udvalget undersøgte denne sag, fik vi den opfattelse, at sygehuset var i stand til at yde denne hjælp. Det er jo rigtigt, hvad den højtærede indenrigsminister var inde på, at hvis det drejer sig om specialoperationer, hjerneoperationer o. s. v., er der kun to steder her i landet, hvor man kan foretage sådanne operationer; men hvor det drejer sig om et lægeligt samarbejde med medicinske læger, med Røntgenlæger og andre speciallæger, som i almindelighed behandler specialsygdomme, er det naturligvis af værdi, at man kan komme i for-